

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866884896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

lige, og saaledes lade sin Eyer leve i en gylden høyere betydningsfuld Tilværelse, om den virkelig kan trykke Virkelighedens Segl paa den blotte Muligheds Produksjoner; thi er det saa, da maatte rigtig nok den sande Poet være Klodens Lykkeligste. Men dels holder Jeg næsten dette for umuligt, og dels bliver det dog kun saare Faaes Lod. De fleste finge kun en mindre Del, og i Sandhed deres Liv er ikke saadant, at De som Menneskevenner kunne ønske at dele det med deres Brødre. — I det gives Øyeblikke, som, naar deres Salighed kunde fordeles paa det hele Liv, vilde hæve det høyt over den mest frydfulde endelige Tilværelse, men dette lader sig nu ikke gøre, og Opvægnelsen af Drømmen, den nødvendige Skuen af den hele nøgne betydningsløse Masse, der levende død er lige tom, denne er vist nok fuldkommen saa bitter, som Drømmen var sød. Goethe — siger Man — har forsonet sig med Eksistensen; men hvad nytter det ham, naar ogsaa den Existent, Han forsonede sig med, kun er til i ham, og ikke uden for ham? Føler Han da nu ikke den trykkende Byrde?

Septbr XI.

Desuden, hvorledes er det muligt, at Han har været Digter og ikke er det nu? Kan da hin Anskuelse, den Jeg anser som samvokset med Livsprinsippet, kan den ophøre, saalænge dette er virkende. Han sluttede sig ikke tæt nok til Oldtiden, siger Steffens, men er det ikke her, som om Han fornægtede sig selv, og antog Virkning udenfra? De Gamle kunne have høvt den allerreneste Naturanskuelse, uden derfor at kunne gøre Mere for Mig end, hvis Jeg har Sands derfor, lære Mig at kende den. Den selv maae jo leve hos Mig, og faae sin Virksomhed fra Mig selv. Hvorledes blev ellers Skakspear Digter, og hvorfor holdt Han ikke op at være det? Naar Steffens derfor siger, at Goethe staaer paa Konstens høyeste Spidse, men er død for Poesien, fordi Hans Sluttelse til de Gamle ey var tæt nok, da synes Han Mig at modsige sig selv, paa engang at adskille og forene Konst og Poesi, adskille dem, i det Han lader den ene være til efter den andens Tab, forene dem, i det Han vil, at Oldtiden skal frembringe Poesien, som saaledes bliver et Kunstprodukt.

Oktbr XIII.

En Maaned svandt, og Jeg rørte ey Pennen i min Dagbog. — Har Jeg da i den Tid blot vegeteret, have mine Tanker og Følelser slumret?

Jeg kunde vel næsten med Sandhed sige, at mine Tanker